

مجتبی اردشیری

روزنامه‌نگار

سینمای ایران در کنار تمامی حرف‌وحديث‌هاوشائبه‌های‌متنوعی که اطرافش را فرا گرفته، طی دودهه اخیر با یک سندرم عجیب دست به گریبان بوده است. اینکه افرادی بیرون از دایره هنر، به برخی کارگردانان و تهیه‌کنندگان پول می‌دهند تا بتوانند در نقش اصلی یا مکمل فیلم بازی کنند؛ اتفاقی که طی دودهه اخیر با شدت بیشتری مطرح شده، اما در تمامی این سال‌ها نمونه صدقایی خاصی از این آدم‌ها معرفی نشده است. به جز همان یکی، دو سلبریتی مشهوری که در میانه و اواخر دهه ۷۰ پول دادند و توانستند به سینما ورود کنند و هنوز هم در این فضا به شکلی حرفه‌ای حضور دارند.

اما قدر مسلم آنکه مقوله پول دادن و بازی کردن، سال‌هاست به محلی برای نزاع موافقان و مخالفان این اتفاق تبدیل شده است؛ عده‌ای نبود نظارت مدیریتی کافی را دلیل این اتفاق می‌دانند و اینکه در اقتصاد بیمار سینما، سود در تولید به‌دست می‌آید وقرار نیست تمامی این سودها را محل دریافت پول از فردی که می‌خواهد بازیگر شود، تامین می‌شود. درمقابل، مخالفان نیز اعتقاد دارند که اگر درطول سال، فیلمی به‌صورت موردی، از این‌گونه افراد استفاده کرد نباید آن را به کل سینما تعمیم داد و اینکه اگر فردی با این پول‌ها ورود کرد، نمی‌تواند بالا بیاید، چنانکه امروز می‌بینیم بازیگران چهره ما کسانی نیستند که یک شبه به جایگاه امروزشان رسیده باشند.

درتمام این سال‌ها، چیزی بیشتر از این دورویکرد، نصب دل‌وایسان بازیگران پولی نشده است. رویکردهایی که حداقل روی کاغذ از منطبق خوبی برای افناع موافقان و مخالفان برخوردارند، اما آیا درحقیقت هم همه‌چیز به این شکل، منطقی پیش می‌رود؟ روی صحبت امروز ما درمورد شبکه‌نمایش خانگی است. مدیومی که طی یکی، دو سال اخیر با تعدد تولیدات مواجه بوده و طی آن، سرمایه‌گذاران، کارگردانان، تهیه‌کنندگان و بازیگران بسیاری از سینما به این شبکه‌نقل مکان کرده‌اند. بکتر بودن فضای شبکه نمایش خانگی و زرق‌وبرق آن سبب شده افراد گمنام بسیاری در این فضا مشغول به کار شوند و همین دایره‌شائبه‌ها در این حوزه را وسیع‌تر کرده است؛ شائبه‌هایی که قطعا یکی از آن می‌تواند به بحث ما مربوط باشد. اینکه سریال‌های شبکه‌نمایش خانگی به‌واسطه طولانی‌تر بودن به نسبت یک فیلم سینمایی و درنتیجه استفاده از بازیگران بیشتر، به‌تر می‌توانند پذیری بازیگران پولی باشند یا سرمایه‌گذاری که پولی را وسط می‌گذرانند اما به‌جای مشارکت در سود، از تهیه‌کننده می‌خواهند که خودشان یا نزدیکان‌شان در سریال حضور داشته باشند.

شبکه‌نمایش خانگی این روزها، آنقدر تولیدات در خود جای داده و خواهد داد که حالا دیگر بخوابیم به این مقوله، به‌جدبیتی که در سینما مطرح‌شد، نگاه کنیم. برای روشن‌شدن این بحث، سراغ چند تهیه‌کننده رفیق‌تصاحت‌وسقم این اتفاق را از زبان آنها بشنویم.

بله، بازیگر پولی داریم

نخستین تهیه‌کننده‌ای که سراغش رفیق‌م، سعید خانی است. او که تا پیش از این، چند فیلم را برای سینما تولید کرده است، این روزها نخستین سریال شبکه‌نمایش خانگی خود با عنوان «حرفه‌ای» را جلوی دوربین برده است. این تهیه‌کننده عنوان که طی سالیان اخیر، همکاری‌های خوبی با بازیگران شناخته‌شده و البته گمنام داشته‌به، به «فرهیختگان» گفت: «اینکه فردی بیاید و برای بازی در فیلم یا سریالی پول بدهد، اساسا وجود دارد و من هم نمی‌خواهم آن را کتمان کنم، اما باصراحت اعلام می‌کنم که من تاکنون از وجود چنین افرادی در کارهایم استفاده نکرده‌ام. به خودم پیشنهادهایی داده‌اند که ببیان پول را بگیر و اجازه‌بده که همسریا پسرهم‌بازی کند، اما من تا این لحظه، چنین پیشنهادهایی را قبول نکرده‌ام، چون آن را به‌لحاظ اخلاقی درست نمی‌دانم.»

تهیه‌کننده «لونه زنبور» ادامه داد: «البته آن مواردی هم که وجود دارد، مربوط به نقش‌های اصلی سریال‌ها نیست و بیشتر در قالب نقش‌های فرعی اتفاق می‌افتد. این موارد هم از جانب همه تهیه‌کنندگان اتفاق نمی‌افتد و تنها محدودی از همکارانم هستند که دست‌به چنین کارهایی می‌زنند.»

تهیه‌کننده «دوزیست» با انتقاد از نبود بازیگران جدید در سینما و شبکه‌نمایش خانگی گفت: «گاهی این اتفاق درنتیجه‌نداشتن چهره‌های جدید رخ می‌دهد. در یک سریال مربوط به شبکه نمایش خانگی، تعداد پرسوناژها زیاد است و یک تهیه‌کننده دوست ندارد برای کارش، چهره‌ای تکراری بیاورد. تعداد بازیگران دنیای سینمای ما کم است. باز در سینما چون مارکت فروش است، استفاده از بازیگران چهره ضروری است تا آن فیلم بفروشد اما در شبکه‌نمایش خانگی، واقعا نیازی نیست که همه بازیگران،

فرهنگ

گزارش «فرهیختگان» از احتمال حضور افرادی در سریال‌های شبکه نمایش خانگی که با پول، بازیگر شده‌اند

سپهر غ بهترین بازیگر پولی می‌رسد به...!

ردیف	دلایلی که برای پذیرش بازیگران پولی مطرح است
۱	در روزگار نبود سرمایه، پول به پروژه‌ها تزریق می‌کنند
۲	چهره‌های سینمایی ما کم شده‌اند و کارگردان‌هایی می‌خواهند از چهره‌های جدید استفاده کنند
۳	مانند دیگر سرمایه‌گذاری‌ها، این هم نوعی سرمایه‌گذاری است که فرد برای آینده‌اش انجام می‌دهد
۴	این اصل در تمام دنیا وجود دارد و اتفاق ناگوار یا مختص به سینما یا شبکه‌نمایش خانگی ما نیست
۵	چون نقش‌های اصلی را به این بازیگران نمی‌دهند و نقش‌های فرعی کوتاه دارند، جای نگرانی ندارد

چهره‌باشند. آن هم وقتی که هزینه‌تمام‌شدن یک‌قسمت، بسته به ماهیت سریال، بین ۱ تا ۱/۵ میلیارد تومان است و یک سریال در خوشبینانه‌ترین حالت، ۲۰ میلیارد تومان هزینه دارد.»

خانی باتحسین اتفاقی که در «قورباغه» افتاد، گفت: «اتفاق خوبی در سریال قورباغه افتاد و آن استفاده از بازیگران مستعد‌تئاتر بود که امیدوارم این روال توسط دیگر سریال‌ها نیز تداوم یابد. باید از این چهره‌های جدید دنیای تئاتر و مستعدان آموزشگاه‌های بازیگری استفاده کرد، نه اینکه دربرابر پیشنهاد پول انعطاف نشان داد. گرچه درتمام این سال‌ها دشخص است کسانی که اگر هم با پول در کار یا کارهایی حضور داشته‌اند، نتوانسته‌اند جایای خود را در سینما و شبکه‌نمایش خانگی محکم کنند.»

نکته‌قابل توجه صحبت‌های خانی، استفاده از بازیگران گمنام‌تئاتر یا افراد مستعد آموزشگاه‌های معتبر بازیگری است که می‌توانند به‌عنوان چهره‌هایی جدید، خلأ سبک بازی‌هایی را که تاکنون وجود نداشته‌اند، به‌خوبی پر کنند. اتفاقی که طی چندسال گذشته توسط برخی کارگردانان ازجمله مسعود کیمیایی، اصغر فرهادی و هومن سیدی رعایت و به معرفی چند بازیگر جدید به دنیای سینما ختم شده است. اتفاقی مبارک که با توجه به تعدد آموزشگاه‌های بازیگری می‌تواند با جدی گرفته شدن از سوی تهیه‌کنندگان و کارگردانان، به تقویت ناوگان بازیگری در سینما و شبکه‌نمایش خانگی کشورمان کمک‌های شایان توجهی کند.

تهیه‌کننده دیگری که سراغش رفیق‌م، جواد نوروزبینی است. تهیه‌کننده سرشناس سینمای کشورمان که تا چند روز دیگر، «میدان سرخ» ابراهیم ابراهیمیان را وارد شبکه‌نمایش خانگی خواهد کرد. نوروزبینگی به «فرهیختگان» گفت: «وجود بازیگرانی را که با پول وارد این عرصه شده‌اند، نمی‌توانم رد کنم. کم‌اینکه به

من هم پیشنهادهایی از این دست شده و فارغ از این، از دوستان

همکار نیز شنیده‌ام که برای آنها هم چنین اتفاق‌هایی رخ داده و چه‌بسا خودم هم دیده‌باشم. اما من به‌دلیل احترام به‌رحمتکشان این عرصه، دلسوزان و فارغ‌التحصیلان، همواره اولویت این عزیزان را حفظ کرده‌ام و هیچ‌گاه اجازه نداده‌ام کسی با پول، در فیلم‌ها و سریال‌هایی که کار کرده‌ام، بازی کند.»

نوروزبینگی که «خون‌شده» را در اکران نوروزی امسال روی پرده داشت، از زاویه دیگری به این موضوع نگاه کرد و افزود: «پروژه‌هایی از این قبیل بازیگران استفاده کرده‌اند که از نگاه من مورد مردودی

نیست، چون دارند برای شغل‌شان سرمایه‌گذاری می‌کنند. در سینما هم این اتفاق می‌افتد که فردی می‌آید و برای آینده‌اش سرمایه‌گذاری می‌کند، منتها چون این روند کانالیزه نیست، سوءاستفاده‌هایی به‌وجود می‌آید که چندان اخلاقی و حرفه‌ای نیست. اگر حدود این جریان رعایت شود و به‌شکلی درست مورد استفاده قرار بگیرد، خیلی هم بد نیست. اما من در هیچ‌موردی، از این کارها انجام نداده‌ام.»

تهیه‌کننده «ملبورن» در انتها بیان کرد: «خیلی‌ها این راه را رفته‌اند و موفق هم شده‌اند و درمقابل، برخی دیگر شکست خورده و سرمایه‌شان بر باد رفته است. کلا از دو جنبه می‌توان به این اتفاق نگاه کرد؛ نخست، کسانی که عطش دیده شدن دارند و از هیچ استعدادی هم برخوردار نیستند و تنها می‌خواهند دیده شوند و به آرزوی دیرینه خود که بازیگر شدن است، برسند. دوم، سرمایه‌گذاری است آن هم از سوی کسانی که استعداد دارند اما راه ورودی به عالم بازیگری پیدا نکرده‌اند و با وجودی که سال‌ها تئاتر کار کرده‌اند و در آموزشگاه‌ها دوره دیده‌اند، نتوانسته‌اند جلوی دوربین بروند و به اصطلاح موقعیتش را پیدا نکرده‌اند، بنابراین می‌آیند و برای آینده خود سرمایه‌گذاری می‌کنند.»

یکی دیگر از تهیه‌کنندگان سرشناسی که علاقمای به انتشار نامش در این گزارش نداشت، به «فرهیختگان» گفت: «بازیگری هنر جذابی است. بسیاری از کودکان، نوجوانان و جوانان، بازیگری را حرفه مورد علاقه خود در آینده ذکر می‌کنند، حتی یک سلبریتی هم دوست دارد شانس خود را به‌عنوان بازیگر مقابل بازیگران محک بزند. این اتفاق، تنها مختص به ایران نیست و در تمام جهان وجود دارد.»

وی افزود: «من مطمئنم، دیده و شنیده‌ام افرادی با دادن پول، در برخی پروژه‌ها جذب شده‌اند. وقتی هم که در این زمینه تحقیق می‌کنیم، می‌بینیم که این اتفاق در پروسه سینمایی و سریالی تمام دنیا مشهود بوده و به اصلی پذیرفته‌شده تبدیل شده است، اما ما چون در ایران، کمپانی و ایجنت به‌آن معناداریم، این مسیر، به‌شکلی کج‌ومعوج و مریض طی می‌شود.»

این تهیه‌کننده در ادامه صحبت‌هایش گفت: «می‌آید و در سینمایی که خیلی ارزان‌تر از سایر فعالیت‌ها محسوب می‌شود، برای بازیگر شدن فرزندشان، به تهیه‌کننده یا کارگردان پیشنهاد پول می‌دهند و اگر پذیرفته‌شد، تبلیغات خوبی هم روی فرزندشان

پیاده می‌کنند، گویی او یک پدیده است، درحالی که من ندیده‌ام بازیگری که از این مسیر به پروژه‌ای پیوسته باشد، بتواند حتی دوسال در این سینما یا شبکه‌نمایش خانگی دوام بیاورد.»

با شنیدن صحبت‌های این سه تهیه‌کننده شناخته‌شده متوجه می‌شویم که آنها در مواردی و در جاهایی موافق حضور چنین بازیگرهایی هم هستند، آنجا که صحبت از نبود چهره‌های جدید در عالم سینما تفسیر شد و در جای دیگری که این شکل پول دادن، با عنوان «سرمایه‌گذاری برای آینده» تعبیر شد. عناوین و اصطلاحاتی که حداقل تا امروز، در توجیه این عمل، تا این اندازه صریح رسانه‌ای نشده بود.

خبر، به هیچ‌عنوان بازیگر پولی نداریم

اصولا بسیاری از آفت‌ها، پس از موفقیت یک تجربه به‌وجود می‌آیند. شاید خوشبین‌ترین هواداران شبکه‌نمایش خانگی نیز هیچ‌گاه گمان نمی‌برند این شبکه پس از یک دوره طولانی فترت و انزوا، به چنین روزگار پرکار و پرتقاضایی تبدیل شود و درست از همین لحظه به بعد است که باید منتظر رخ دادن اتفاق‌های عجیبی در این مدیوم باشیم یا آنهاپی که رقم خورده‌اند و هنوز هم رسانه‌ای نشده‌اند.

همان‌گونه که در ابتدای گزارش عنوان کرده‌ایم، حضور بازیگران پولی همواره در طول این سالیان، موافقان و مخالفانی داشته است. عده‌ای آن را واقعی و درمقابل برخی هم آن را از بیخ‌وبی مردود می‌دانند. در ادامه این گزارش سراغ یکی از این مخالفان رفته‌ایم. محسن چگینی که این روزها سریال کمدی «خوب، بد، جلف: رادبوکتیو» را در شبکه‌نمایش خانگی دارد به «فرهیختگان» گفت: «من درتمام این سال‌ها که در سینما، تلویزیون و شبکه نمایش خانگی کار کرده‌ام، نه دیده‌ام و نه شنیده‌ام که بازیگری پول بدهد و در کاری بازی کند. من حتی سرمایه‌گذاری را هم ندیده‌ام که خودش سرمایه وسط بگذارد و بگوید که خودم یا نزدیکانم در این کار بازی کنند.»

تهیه‌کننده سریال «پژمان» ادامه داد: «آخر کدام سرمایه‌گذاری را می‌شناسید که چنین ریسکی کند که بیاید برای یک سریال ۲۰ تا ۳۰ میلیارد وسط بگذارد و بعد از آدم ناشی در کارش استفاده کند؟ اصلا با عقل جور در نمی‌آید. او پول وسط می‌گذارد که بتواند به سودآوری برسد. به همین دلیل هنرپیشه‌ای را برای کارش انتخاب آقای افخمی رسید و پیشنهاد کرد و دوستان صدواسیما هم از آن استقبال کردند.»

می‌کند که مخاطب او را ببیند و بتواند از آن هنرپیشه‌ها خواب بگیرد.» تهیه‌کننده «شب‌های برره» پس از شنیدن استدلال‌های ما، کمی کوتاه آمد و گفت: «شاید این اتفاق برای برخی فیلم‌های نفروش سینما رخ بدهد که آنها چون می‌دانند به‌دلیل ضعف‌های کارشان، اساسا فرصت اکران گسترده و خوب را پیدا نمی‌کنند، در نقش‌های فرعی از این دست بازیگران استفاده می‌کنند. اما در شبکه‌نمایش خانگی، نه‌تنها این اتفاق از سوی سرمایه‌گذار و تهیه‌کننده قابلیت اجرایی ندارد، بلکه برای کارگردان هم سخت است. ۹۰ دقیقه سینمایی نیست که در طول یک ماه ونیم تمام شود. یک سریال ۱۵، ۲۰ قسمتی است که ماه‌ها ضبط آن به‌طول می‌آید و کارگردان حوصله و رمق سروکله‌زدن با چنین افرادی را در قالب بازیگر ندارد.»

صحبت‌های چگینی روی کاغذ کاملا منطقی و درست می‌نماید اما طبق سخنان سه تهیه‌کننده‌ای که با چشم خود، این قبیل رفت‌وآمدها در سینما و شبکه‌نمایش خانگی را دیده‌اند، باید اعلام کنیم که این شکل پذیرش بازیگر واقعی است و متأسفانه برخی پروژه‌ها از وجود این بازیگران پولی بهره برده و می‌برند.

بیم آن می‌رود

پول به بخش‌های دیگری سرایت کند

طبق گفته‌های چند تهیه‌کننده سرشناس سینما و شبکه‌نمایش خانگی، چهره‌هایی هستند که در برابر اعطای پول، نقش بازی می‌کنند. قبلا آفت بزرگ دنیای بازیگری همین بود که افراد ناآگاهی از بیرون دایره تخصصی بازی، با پول به این حوزه ورود کرده و فضایی را که حق مسلم فرد مستعد دیگری بود، اشغال می‌کردند. کم‌کم این فضا به‌سمت سرمایه‌گذاری سوق پیدا کرد. اینکه سرمایه‌گذارانی به‌شکلی مشکوک در سینما رخنه کرده‌اند که هدف‌شان، تنها عکس‌فاکس‌گری گرفتن با بازیگران محبوب‌شان بوده و حاضر بوده‌اند برای این یز دادن‌ها حتی چندین میلیارد هم صرف کنند.

از جایی به بعد، وقتی بسیاری از سلبریتی‌های ما برای این سرمایه‌گذاران عادی شدند و آن عطش دیدن این بازیگران و عکس گرفتن با آنها در موقعیت‌های مختلف برطرف شد، نیات دیگری سراغ‌شان آمد، مانند اینکه در کنار سرمایه‌گذاری، اجازه حضور او یا نزدیکانش در یک نقش ولو کوچک داده شود.

یکی از تهیه‌کنندگان سرشناس سینما و شبکه‌نمایش خانگی که خواست‌آمایش رسانه‌ای نشود، به «فرهیختگان» گفت: «الان برخی پروژه‌های سینمایی و سریال شبکه‌نمایش خانگی ما این‌طور شده که سرمایه‌گذار پول وسطی می‌گذارد و می‌گوید باید من بازی کنم یا رفیق‌م. از قدیم هم بوده، الان هم هست ولی چون پول می‌دهد کمتر کسی می‌تواند دربرابر خواست این آدم‌ها مقاومت کند. بیشتری می‌خواهند پز بدهند که با فلان بازیگر همکاری داشته‌اند. می‌آیند و یکی، دو کار بازی می‌کنند و خدا حافظ. نه دیده‌ه هستند و نه توسط مردم دیده می‌شوند. پولی می‌برزند و میل‌شان برطرف می‌شود و چون می‌بینند نمی‌توانند بالا بیایند، می‌روند و روی بخش دیگری به‌جز سینما سرمایه‌گذاری می‌کنند.»

به گفته این تهیه‌کننده، چنین اتفاقی سال‌ها در سینما و شبکه نمایش خانگی ما وجود داشته و متأسفانه همچنان هم دارد، اتفاقی که نه به نفع آن پروژه و عوامل کلیدی آن است که رسانه‌ای شود و نه به نفع آن سرمایه‌گذار تا دوطرف با یک حاشیه امن به فعالیت خود ادامه دهند، اما مشکل اصلی آن جایی است که این عطش دیده شدن، شکل هنری‌تری به خود گرفته و از قامت اصرار برای بازیگری، به اشکال دیگری نظیر کارگردانی و فیلمنامه‌سرایت کند.

چنانکه طی یکی، دوسال اخیر شاهد افراد غیرمرتبطی درحوزه فیلمسازی بوده‌ایم که بدون هیچ‌رزومه‌قابل‌اعتنایی پشت‌دوربین رفته‌اند و کارهای سینمایی کوتاه و بلندنی را کارگردانی کرده‌اند. این افراد چون با خود پول دارند یا با خود بودجه‌ای به پروژه تزریق کرده‌اند، همواره موافقانی را پشت سر خود می‌بینند تا به محض بلند شدن سروصداها با دفاع کردن‌های عجیب، وی را در غائله رسانه‌ای نینهاکنانند.

چنانکه طی این سال‌ها زمره‌هایی نیز از پذیرش فیلمنامه‌هایی از سوی این افراد شنیده می‌شود. زمره‌هایی که هنوز کسی صحت آن را تایید نکرده اما درصورت واقعی بودن باید عطای خیلی از باورهای ناب سینمایی را به لقایش بخشید. اینکه بازی کردن صرف ولو در نقش‌های فرعی به نقش اصلی سرایت کرد و سپس با ورود سرمایه‌گذار دامنه خواسته‌ها بیشتر شد و به کارگردانی و نویسندگی تعمیم یافت، خودبه‌خود آدمی را به یاد یک سیستم عتکوتی می‌اندازد که به‌شکلی خودکام‌گرایانه آگاهانه، کمر به نابودی سینمای بدنه ما بسته و نه‌تنها هویت اصیل آن را نشانه گرفته، بلکه سبب طرد مخاطبان از سالن‌های سینما و حذف شدن این سرگرمی از سبد خانوارهایی می‌شود که هنوز می‌توانند به سینما بروند، بنابراین نباید به این آدم‌ها به چشم مصلح و رونق‌دهنده تکریمت؛ اینها بیش از آن چیزی که تصور می‌شوند، خطرناکند.

مصائب کرونا، بهانه یک روز تأخیر در پخش «رعد و برق»

تهیه‌کننده «رعد و برق» مشکلات فنی و دشواری ساخت در دوران کرونا را دلیل تأخیر یک روزه در پخش این سریال عنوان کرد. داود هاشمی درباره علت تأخیر یک روزه در پخش سریال ماه رمضان شبکه تهران به ایسنا گفت: «ما هم‌زمان با آغاز تصویربرداری سریال، یک گروه داشتیم که برامیان جلوه‌های ویژه کامپیوتری را انجام می‌دادند. حجم این کار زیاد و سخت است. الان که روزهای پایانی پروژه است، هم‌زمان جلوه‌های کامپیوتری انجام می‌شود و بعد قسمت‌ها به دوستان پس تولید برای صداگذاری و موسیقی داده می‌شود. به خاطر این مشکلات فنی با یک روز تأخیر در خدمت بیننده‌ها بودیم.» این تهیه‌کننده درباره تأثیر بیماری کرونا بر ساخت سریال «رعد و برق» گفت: «خیلی اذیت شدیم. قرار بود هشت قسمت را در گرگان بگیریم، ۵، ۶ قسمت در لرستان و بقیه‌اش در خوزستان تصویربرداری شود اما به خاطر شرایط کرونایی خوزستان، اجازه ندادند در آنجا کار کنیم و محدودیت‌هایی ایجاد شد. آقای افخمی مجبور شد کلی از فیلمنامه‌هایی را که نوشته بود کنار بگذارد و دوباره فیلمنامه بنویسد. بیش از ۹۵ درصد از این سریال را در استان گلستان ساختیم.» هاشمی با بیان اینکه او و پسرش افخمی کارگردان سریال حدوداً ۲۰ ماه است که درگیر این پروژه هستند، درباره ایده ساخت سریال «رعد و برق» عنوان کرد: «در سال ۹۸ که سیل آمده بود، این ایده به ذهن آقای افخمی رسید و پیشنهاد کرد و دوستان صدواسیما هم از آن استقبال کردند.»

